

ÉVKÖZI 28. VASÁRNAP*A év*

1-4 oldal

Olv.: Iz 25,6-10a – Fil 4,12-14.19-20 – Mt 22,1-10

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Éppen azon gondolkodtam most, amikor itt imádkozgattam a szentmise előtt, hogy tudnálak én úgy hívogatni benneteket erre a nászra, mint amiképpen ezt az Isten teszi. Ezen a mai vasárnapon így fordul felénk: minden készen áll, jöjjetek a menyegzőre!

Testvérek! Mire van szüksége az embernek, vagy kire van szüksége az embernek? Istenre és a másik emberre. Istenre, Aki Önmagával tartozik nekünk, és az emberre, akivel a kapcsolatunkat pontosan ez hitelesíti: az ember önmagával tartozik a másik embernek. Ha ezt komolyan tudjuk venni, akkor a megváltott világ tere jön létre ebben a világban. Ez a mai szentmise az üdvösségnek ezt a sajátos titkát így fejezi ki: Isten nászra lép velünk, hívő emberekkel. És minden vasárnap egy lakodalom. Újra meg újra, hétről hétre meg kell újítani ezt az összetartozást, ezt a kapcsolatot. Mint ahogy az életünk kapcsolatait is minden nap meg kell újítani. Minden nap reggelén ezzel indul a napunk, egy új lehetőség egymással való összetartozásunk világában, ezzel tartozunk a világnak.

Ezt a szentmisét egy nagyon kedves testvérünk feleségéért ajánljuk fel, Stahl Károly testvérünk feleségéért, Margitért. Karcsi a Magyar Máltai Szeretetszolgálat születése pillanatától aktív, tevékeny szereplője volt a közösségünknek, számtalan helyzetben az életével fejezte ki a kapcsolatunkat.

Köszönjük meg, hogy itt lehetünk, legyen szép Istennel közös találkozásunk ezen a mai szentmisén.

Szentbeszéd

Kedves testvérek! Házasságkötési ünnepre, lakodalomba általában azokat szoktuk meghívni, akikkel valamiképpen összetartozunk vérségileg vagy barátság okán, vagy egyáltalán, akikkel valamilyen értelemben közös gondjaink, közös örömeink vannak, szóval akiknek közük van egymáshoz, azok szoktak együtt ünnepelni. Csakhogy az Istennek senki se közömbös. Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és ezt az örömet. Mert az üdvösség azt jelenti, hogy az ember fölismeri az Istent és hozzárendeli az életét Ahhoz, Aki értünk van. És ez az Isten úgy gondolja, ha Isten és ember egymásra talál, akkor van remény arra, hogy ember és ember is a másikra talál. Fontosak lesznek egymás számára, Isten az embernek – az ember mindig fontos az Istennek.

Testvérek! Az üdvtörténetnek ez egy sajátos képe. Amiket hallottunk az olvasmányban, az nagyon tanulságos. Mert szinte finomságokkal csalogatta Isten a vendégeket erre a lakomára. Az a világ, akiknek ezt az Evangéliumot Máté evangélista leírta, Máté, aki a zsidóknak írta az Evangéliumát, a zsidókból lett keresztényeknek, ő nagyon jól tudta azt, hogy mely képek azok, amiket lehet használni, és amik érintik a szívét azoknak, akik annak a népnek a fiai, akiknek ő szánta az Evangéliumot. És bizony ez arról szól, abban az időben különösen a hétköznapiakban szinte egyetlen gondolat járta át az életét az embereknek, hogy előteremtsék azt, ami szükséges ahhoz, hogy létben maradjanak, hogy élhessenek.

Pontosan ezért ezek az ünnepek, ezek az események, ezek egy más világ felé nyitották ki a szemüket, a szívüket. És ezért ezek a szép képek, amikkel hívogatja Isten a hétköznapi emberét, mert bizony az az ünnep, amikor egymásra találunk, és ez elegendő ahhoz, hogy értelme legyen az életünknek. Mert nem az eszem-iszom határozza meg az életünket, még csak az sem, hogy mire jutunk ebben az életben, hanem az, hogy egymásra találunk-e és képesek vagyunk-e boldoggá tenni ezáltal a mindennapjainkat a földi életünkben, és ezáltal értelme legyen annak, hogy az ember holnap is fölkeljen és holnapután is. Ez határozza meg, ez az egymásra találás, mert ez az élet értelme és ez a mindennapok ünnepe.

Megkülönböztetett ünnepe a vasárnap. Ezért egy nagy tévedés, amit a 20. század második felében különösképpen hangoztattak a kereszténység igazi igazságaitól ódzkodó meg egy kicsit talán félő emberek, akik kitalálták a maguk mentségére: Isten igen, Istennel a közös ünneplés, az már nem. Isten igen, Egyház nem! Mert olyan istent talál ki magának mindenki, amilyen istent akar. Viszont Isten a közösséggel szövetezik, az Egyház a megváltott világnak a mindennapjait kell, hogy megjelenítse ezen a földön. Mert senki más nem mondja ezt meg, csak az Isten, és csak a kereszténység hirdeti, hogy mit is jelent, hogy egymásra találunk.

Az elmúlt napokban személyesen találkoztam, sőt látogatásukkal tiszteltek meg az izraeli nagykövet meg a palesztin nagykövet. És kapóra jött ez a vasárnap, valamiképpen ez a gondolat került a középpontba: képesek vagyunk mi Istenhez tartozni, zsidók és keresztények, de akárki más embereket is emlegethetnék. Az emberek néha olyan világot csinálnak maguknak, hadd használjam ezt a csúnya szót, ami nem mindig segíti elő az Istennel való találkozást és az egymással való találkozást. Noha mindenki szívesen hivatkozik a szellem-istenre, de a gyakorlatok világához bizony alig van köze ennek az istennek.

Mindenesetre testvérek, mert a német testvéreink ma nagy ünnepet tartanak, igyekszem tekintettel lenni rájuk és a testvéreket is kérem erre, hogy fogadjuk ezt el. Ezért arra gondoltam, hogy egy rövid kis gondolatfüzérrel megajándékozom a testvéreket ennek a mai napnak a titkát illetően. A címe adott: „Minden készen áll, jöjjetek a menyegzőre”! Köszönöm, hogy itt vannak! Zsebünkben itt van minden vasárnap a meghívó.

Hallom a világ végnélküli vitáját. Egyik oldalon állnak a realisták. Jelszavuk: „Élni, és élni hagyni!” Velük szemben az idealisták, akik nem képesek szabadulni attól a gondolattól, hogy „Az életrevaló emberek siralmasan közönségesek!”

És az Evangéliumban is vannak realisták. Nem tagadják az Istent, de nem tudnak mit kezdeni Vele. Ők a fogható dolgokért érdeklődnek: a gazdasági élet: majorságot vettem, a szerelmi élet: feleséget vettem, a mindennapi élet tennivalói: ökröket vettem.

Itt vannak az idealisták, akik sietnek a lakodalomba, ők a szemlélődés, az Isten előtt való élet és öröendezés emberei. Jézus mintha nekik adna igazat, de hát nem Istentől kaptuk a parancsot is, hogy hajtsuk uralmunk alá a földet és tegyük lakhatóvá a világot?

Mi hát a különbség a jó ember és a jó keresztény között?

Vagy majort vesz az ember, vagy lakodalomba megy. Vagy ökreivel vesződik, vagy vidáman ünnepel. Vagy feleséget vesz és akkor jönnek a családi gondok. Vagy pedig hátat fordít a világnak, de ezzel is elárulja a világot. Így beszél az egyik.

Ám a másik sem marad adós. Talán azért kell uralmunk alá hajtani a földet, hogy eltulajdonítsuk Istentől és kisajátítsuk magunknak? Nem lehet egyszerre két urat szolgálni?

Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkének azonban kárát vallja? Melyiknek van igaza?

A vitát az Atyaisten dönti el: „Minden készen van, jöjjetek a lakodalomba”. Arról van szó, hogy Isten Országa nász: Isten és ember egyesülése Krisztusban.

Krisztus valóságos Isten és valóságos ember egy személyben. A megtestesüléssel Isten már nemcsak kívülről viszonyul a világhoz, mint teremtő és fenntartó, mint kormányzó és gondviselő... már nem csak elindítója és végső célja a világnak, hanem Krisztusban és Krisztus által személyesen is benne van a világban és szolidáris vele. Jézus valóságos ember és egész ember. Ezzel viszont a világot is beleviszi Istenbe, s az embert az isteni természet részesévé teszi.

Miközben az ember elmerül az Istenben, Isten is vállalja ezt a reális világot konkrét adottságaival és praktikus feladataival. „Minden kész!” – a nász megtörtént.

Kereszténynek lenni annyit jelent, hogy Krisztus által a megtestesülés folytatódik bennünk. A világ számunkra többé nem csupán világ, hanem Isten lakodalmas háza. Ugyanakkor viszont Istent visszük a majorságba is, a házasságba is, a mindennapi élet tennivalóiba is. Ennek az egyesülésnek szimbóluma és fenntartója a szentáldozás.

Megpróbálom ezt érzelemmentesen tolmácsolni a testvéreknek, mert ez megrendítette a lelkemet, amikor ezen tépelődtem.

Abban a kis ostyában, amit a pap ajkamra tesz, abban a hófehér „csókban” az ajkamon, egyesülök Istennel, s ott vesz birtokába engem is egyre jobban az Isten, hogy jó keresztény és jó ember legyek, hogy a hétköznapi sívár egyhangúságában is lakodalmas házban érezzem magam, és miközben megszokott mozdulataimat végzem a munkapadon, az íróasztalon, Isten felé vigyem a világot.

A világ én is vagyok. Hozzá tartozom és szolidáris vagyok vele. S ha Istenben élek és Isten él bennem, akkor a világ képtelen totálisan elfeledni Őt, képtelen véglegesen elfordulni Tőle. A világ – akarja, vagy nem akarja, tetszik neki vagy sem, tiltakozik ellene, vagy semmibe veszi – rajtam keresztül mégis Istenhez kapcsolódik. Ez az én fölséges, diadalmas, lakodalmas mirtuszkoszorús öntudatom.

Kedves testvérek! A szentmise után mindenki kap ebből az elmélkedésből, hogy ha úgy gondolja, egy kicsit, nyugodt körülmények között gondolkodjon el fölötte és tépelődjön rajta.

Valljuk meg a hitünket!

+ *A M E N* +

Szentmise befejezése

Kedves testvérek! Köszönöm, ha elfogadják a kérésemet és tekintettel vagyunk az utánunk következők nagy ünneplésére. Tehát igyekezzünk inkább elhagyni a templomot. Majd az ajtóban mindenkinek ebből a mai rövidke elmélkedésből adunk. Természetesen nem repülőgépről szórjuk le Budapest fölött, hanem azoknak ajándék ez, akik jelen vannak ezen a nászon, amely minden vasárnap nagy üzenet.

+ *Á L D Á S* +